

Arrest

nr. 142 745 van 3 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2014 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 juni 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw SD (bijlage 19ter). Het partnerschap met de burger van de Unie werd bewezen door middel van een getuigschrift van wettelijke samenwoning van 14 maart 2013. Op 5 december 2013 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing dient verzoeker op 13 januari 2014 een beroep tot nietigverklaring in. De Raad vernietigt met arrest nr. X van 7 april 2014 de beslissing van 5 december 2013.

1.2. Op 8 januari 2014 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische partner. Op 28 april 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing dient verzoeker op 3 juni 2014 een beroep tot nietigverklaring in. De Raad verwerpt het beroep met arrest nr. X van 9 oktober 2014.

1.3. Op 6 oktober 2014 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dat is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.06.2013 werd ingediend door: Naam: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Belgische Staat kan tengevolge van een ingesteld cassatieberoep, slechts een beslissing nemen die identiek is aan de beslissing die betekend werd op 04.06.2014 teneinde zijn belang tijdens de cassatieprocedure te behouden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

1. Verzoeker heeft op 12 juni 2013 een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Door verweerder werd echter ten aanzien van deze aanvraag op 5 december 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Verzoeker heeft tegen deze weigeringsbeslissing op 13 januari 2014 een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest dd. 7 april 2014 nr. X werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd. In dit arrest werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd, en naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof die reeds heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger

lager is dan het vermelde referentiebedrag en dat in dat geval verweerder verplicht is op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde vast dat, indien verweerder niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, het art. 42§2 tweede lid, Vw. voorziet dat verweerder hiervoor alle bescheiden en inlichtingen, die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. Dat in casu verweerder had nagelaten bij verzoeker alle bescheiden en inlichtingen in te winnen aangaande de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, waardoor verweerder in gebreke is gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

2. Dat de nieuwe verzoeker betekende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 6.10.2014 volledig identiek gemotiveerd is als de eerste weigeringsbeslissing dd. 6.12.2013 zonder dat verweerder verzoeker (opnieuw) heeft uitgenodigd de nodige en nieuwe bewijsstukken aangaande de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen. Dat er in casu sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van een manifeste beoordelingsfout. Dat het volkomen onredelijk is om anderhalf jaar na verzoekers aanvraag dd. 12.06.2013 een nieuwe weigeringsbeslissing (met identiek dezelfde motivatie) te nemen zonder voorafgaandelijk bij verzoeker bewijsstukken aangaande de tewerkstelling en de inkomsten van de referentiepersoon (gedurende het voorbije jaar) op te vragen !!!! Dat er derhalve tevens sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging. Dat immers de referentiepersoon, mevrouw SD, ondertussen in België inkomsten ingevolge haar activiteiten als zelfstandige en sedert 12.08.2014 inkomsten als bediende verwerft (cf. stuk 2).

3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in zijn arrest dd. 7 april 2014 overigens uitdrukkelijk geoordeeld dat verweerder zijn beslissing niet zorgvuldig voorbereidt en zich niet baseert op correcte feitenvinding wanneer hij nalaat, overeenkomstig art. 42§1, tweede lid, Vw., bij verzoeker alle bescheiden en inlichtingen in te winnen aangaande de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden. Dat, zoals supra reeds gesteld, opnieuw dient te worden vastgesteld dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen aangaande de nieuwe aanvraag van verzoeker welke enkel en alleen verwijst naar het gebrek aan stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische onderdaan, niet alleen nalaat nieuwe bewijsstukken aangaande de inkomsten van de referentiepersoon op te vragen maar tevens opnieuw nalaat een behoefteanalyse te doen. Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

4. Dat tenslotte er sprake is van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout. Dat immers krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen. Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd. Dat verzoeker opnieuw opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden (en aangaande hun huidige inkomsten) neer te leggen. Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

5. Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke onderzoek naar de bestaansmiddelen van de referentiepersoon sedert 5 december 2013 (eerste weigeringsbeslissing) minstens sedert 7 april 2014 (arrest RvV dd. X) en zonder de uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Kernbetoog van verzoeker is dat de verwerende partij geen deugdelijk behoefteonderzoek heeft doorgevoerd, gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feilengegevens en daarmee artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

Artikel 42, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.4. In de bestreden beslissing wordt omtrent de bestaansmiddelen gesteld: *“Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”.*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.5. Verzoeker betoogt dat de referentiepersoon ondertussen in België inkomsten ingevolge haar activiteiten als zelfstandige en sedert 12 augustus 2014 inkomsten als bediende verwerft. Verzoeker voegt als stuk 2 bij het verzoekschrift een samenwerkingsovereenkomst, commissienota's en een arbeidsovereenkomst voor bedienden van 12 augustus 2014. De verwerende partij is dus alvast op dit vlak al uitgegaan van een foute premisse door te stellen dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt, hetgeen had kunnen worden vermeden. Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Het enig middel is gegrond.

3. De verwerende partij stelt *in fino* in de bestreden beslissing: *“De Belgische Staat kan ten gevolge van een ingesteld cassatieberoep, slechts een beslissing nemen die identiek is aan de beslissing die betekend werd op 04.06.2014 teneinde zijn belang tijdens de cassatieprocedure te behouden.”*

Daargelaten de vraag of voornoemde stelling steek houdt, stelt de Raad vast dat een vreemdelingen-dossier aan verandering onderhevig is. Door te stellen dat zij een identieke beslissing dient te nemen,

gaat de verwerende partij voorbij aan haar plicht om de wet toe te passen. Dit geldt des te meer nu het in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet gaat over het vaststellen van een recht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC